

щенници, само да извършватъ обыкновенните об-
ради на Православната наша вѣра. И тогава на-
шій народъ са задоволяваше само дѣто са задъл-
жавали тогавашнитѣ свѣщенници, просто да слъ-
жатъ Св. Лютиргіа, да кръщаватъ, да вѣнчаватъ,
ѹпаватъ и прочее, безъ да разисква кое тѣнство
за какво са върши. Тѣй да рѣчемъ, щото всичкы-
те мѣ работи върваха жѣмнишката, както мірски-
те, така и дѣховните.

Обаче днесъ, когато на едно таквось черно не-
вѣжество мѣглите са поразчистени, и когато свѣт-
линната на наѣките и книженостъта за почнаха
да огрѣватъ свободно всѣки жѣлаз мѣждѣ наро-
да ни.

И тѣй нашиа народъ, както всичките дрѣгы
народи въ Царската Имперіа, начена да остава вѣ-
чи мрачкавото черно невѣжество, въ което областъ
са є ѹсѣтнали; и трѣба въ свѣтлинжтѣ на кни-
женостътѣ и наѣките.—При всичкото си тѣй раз-
витіе отъ наѣките; Народа, іоши отъ зачалото на
Черковніа нашъ въпросъ доро и до днесъ особено
пази нашата дѣховна честь, дано бы смы са свѣ-
стили и ный свѣщенницытѣ, сѣмы да подигнемъ
очите си и да погѣднимъ, чи свѣтнало и за насъ
свѣтлина, отъ какъ са издадохъ и издаватъ кни-
ги за дѣховното наше просвѣщеніе и образование.
Още да погѣднимъ, чи народа ни, не сѣди вече
въ тѣмнотжта на мірското мѣдрованіе.—Коего
трѣба да го ѹборва дѣховното. Подобно жалай и
за освѣтленіето на това,—коего остава наша дѣ-
ховна длъжностъ. Врѣматѣ не остава народа, нъ
го близка отъ день на день все на предъ да вър-
ви въ мѣдрованіето си. И тѣмнотата на нашето
черно невѣжество не остава насъ и не ни поѣща ни-
ти да помърднимъ отъ мѣстѣто си, и колкото